

תה"ג 53103/02/21 - יצחק כהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

תה"ג 53103-02-21 מדינת ישראל נ' כהן(אחר/נוסף)
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת שירלי רנר
מבקש (משיב)	יצחק כהן
נגד	באמצעות ב"כ עו"ד ד"ר איתן פינקלשטיין
משיבה (עותרת)	מדינת ישראל
	באמצעות ב"כ עו"ד דוד לנדאו מהמחלקה הבינלאומית בפרקליטות המדינה

החלטה

1. בקשה ולפיה אפסול עצמי מלדון בהליך לפי סעיף 77א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984.

כנגד המבקש הוגשה בקשה להכרזתו כבר הסגרה לפי סעיף 3 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 וזאת בגין עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע והלבנת הון שבביצוען הוא מואשם בארצות הברית.

על פי תצהיר התובע מארצות הברית שצורף לבקשה, בתקופה שבין ינואר 2013 לספטמבר 2019 ניהל המבקש ממקום שבתו בישראל יחד עם שותפה המתגוררת בארצות הברית, רשת עניפה לשרותי זנות בארצות הברית וזאת באמצעות אתרי אינטרנט אשר פרסמו את שרותי הרשת וחיברו בין נשים המספקות שירותי מין לצרכני זנות ברחבי ארצות הברית והכל תוך השאת רווחים גדולים.

המבקש ושותפתו פעלו להסתיר את רווחי הרשת באמצעות העברת רווחים דרך מספר חשבונות בנק, כרטיסי אשראי וחשבונות יעודיים להעברת כספים וכן עשו שימוש ברווחים להמשיך ולתחזק את פעילות הרשת. באחד מחשבונות הבנק שאליו הועברו כ-850,000\$ מרווחי הרשת, היה המבקש מורשה חתימה בלעדי. בתקופה הרלוונטית המבקש קיבל לידי סכומי כסף, בשקלים, בשווי של מעל 1.2 מיליון דולר אמריקאיים מרווחי הרשת, אשר הועברו אליו בדרכים שנועדו להסוות את מקורם ואת עצם העברתם לידי.

2. העתירה נקבעה לדין ליום 28.4.21 ולבקשת ב"כ המשיב נדחתה באותו מועד בשל אי הסדרת היצוג ליום 10.6.21.

ביום 7.6.21 הגיש המבקש בקשה לקבלת חומרי חקירה ובה עתר בין היתר להצהרה של רס"ב יוסי יקירי מימ"ר חוף או של גורם אחר מימ"ר חוף בנוגע להתנהלות כלפי המבקש במהלך החקירה הישראלית ומעצרו של המבקש וזאת על מנת לבסס טענה של הגנה מן הצדק.

בדין שנקבע ליום 10.6.21 התקיים דין בבקשה והדין בעתירה נדחה ליום 19.9.21.

בהחלטה מיום 1.7.21 בבקשה לקבלת חומרי חקירה נאמר בין היתר כי החומר האמור אינו בגדר חומר חקירה קיים אלא השלמת חקירה שמבקש המבקש לבצע על מנת להקים לו טענה להגנה מן הצדק ואין לכך מקום. עוד נאמר בהחלטה כי תלונות המבקש בכל הנוגע להתנהלות כלפיו מבוררות במח"ש ואף מטעם זה אין מקום לקיים חקירה מקבילה במסגרת הליך זה.

בערר שהוגש על ההחלטה נקבע בין היתר לעניין זה כי **"...שעה שמתנהלת חקירה בעניין זה במחלקה לחקירות שוטרים אין מקום לבירור העובדות בשני המישורים במקביל, ואין לעכב את הליך ההסגרה עד לתום בירור החקירה"** (בש"פ 4953/21; 4991/21, פסקה 13).

3. לאחר ההחלטה האמורה ניתנה ביום 8.8.21 החלטה ולפיה כל בקשה הנוגעת לדיון בעתירה תוגש לא יאוחר מיום 19.8.21.

ביום 19.8.21 הגיש המבקש **"בקשה לקבלת החומרים הקשורים למעצר בשל סגירת התיק על ידי מח"ש עדכון בית המשפט הנכבד באיתור ראיה המוכיחה את הרלוונטיות של המחשבים והטלפונים לעתירה, וכן בכך שהמחשבים והטלפונים תפוסים שלא כדין והמשיב נמצא בהליכים לקבלתם, ובקשה לדחיית מועד הגשת בקשות נוספות עד לאחר ההכרעה בבקשה לשחרור התפוסים מהחקירה הישראלית לרבות המחשבים והטלפונים שתידון ביום 24.8.21 ועד לקבלת החומרים הקשורים למעצר"** (כך הכותרת - ש.ר.).

לאחר שהתקבלה תגובת המשיבה המתנגדת לבקשה, נתבקשו הצדדים להודיע עמדתם בנוגע לאפשרות ולפיה יתן בית המשפט החלטה בבקשה על יסוד החומר הכתוב אך לאחר שב"כ המבקש הודיע על התנגדותו לכך נקבע כי הדיון בבקשה יתקיים בפתח הדיון בעתירה וכי באותו מועד יתקיים גם דיון בעתירה. בהחלטה נאמר כי ככל שתתקבל בקשת המבקש לקבלת חומרים נוספים ובמידת הצורך יקבע דיון משלים להשלמת טעון וככל שתידחה הבקשה יעוכב מתן פסק הדין בעתירה ככל שיבקש המבקש לערער על ההחלטה.

4. ביום 6.9.21, הגיש המבקש בקשה לזימונם כעדים של השוטרים יוסי יקירי ומר דורון שמואלי מימ"ר חוף לדיון הקבוע ליום 19.9.21. בבקשה לא פורטה תכלית הזימון.

המשיבה בתגובתה התנגדה לבקשה לאור ההחלטה שניתנה כבר ביום 1.7.21 לקבלת התצהירים של יוסי יקירי או גורם אחר מימ"ר חוף וההחלטה מיום 8.8.21 בעררים שהוגשו בעקבות אותה החלטה. נטען כי הבקשה מנוגדת להחלטות האמורות ומהווה ניסיון להכניס בדרך עקיפה את שנדחה בהחלטות ובמקום לקבל את דברי העדים בתצהירים מבקש המבקש לשמוע עתה את העדים על דוכן העדים.

התגובה הועברה לתגובת המבקש אשר ציין כי תכנן לזמן עדים אלו לא רק בהקשר של הגנה מן הצדק אלא גם בהקשר של תוכן חקירתו של המבקש על ידם ונושאים נוספים הקשורים לחקירה הישראלית אשר משליכים על שאלת מעמדו של המבקש כמפרסם של האתר ולא כשותף באתר, עניין המשפיע באופן ישיר על שאלת ההסגרה. זאת, שכן ככל שהמבקש לא היה שותף אלא מפרסם בלבד העבירה שביצע אינה עבירת מקור לפי חוק איסור הלבנת הון ואין להסגירו.

5. בהחלטתי מיום 13.9.21 נאמר כי **"כעולה מתגובת המשיב (המבקש בבקשה - ש.ר.) מבוקש זימונם של העדים על מנת לחקורם אודות חקירתו של המשיב ונושאים נוספים הקשורים לחקירה הישראלית אשר משפיעים על**

שאלת מעמדו כמפרסם ולא כשותף. אין בזימונם כדי "להועיל לבירור שאלה הנוגעת למשפט" שכן עדותם דרושה כדי לבסס את הגנתו של הנאשם מפני האישומים לגופם, אך זו אין מקומה בהליך הסגרה אלא במסגרת ההליך העיקרי במדינה המבקשת (ר' ס' 11 לבש"פ 4953/21 על החלטה קודמת שניתנה בתיק זה). ככל שהבקשה מתייחסת לזימונם של העדים על מנת להעלות טענת הגנה מן הצדק הרי שבפני בית המשפט תלויה ועומדת בקשה לעיון חוזר לקבלת החומרים/תצהירים בעקבות סגירת תיק החקירה במח"ש אשר קבועה לדיון ליום 19.9.21 ואין מקום לכפל דיון בעניין זה".

6. בעקבות החלטה זו הגיש המבקש היום, במועד הקבוע לדיון, בקשה לפי סעיף 77א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984 ולפיה אפסול עצמי מלדון בעתירה.

בבקשה נטען כי החוק הישראלי עורך אבחנה מוחלטת בין עבירה של סרסרות המהווה עבירת מקור לפי חוק איסור הלבנת הון לבין עבירה של פרסום שירותי זנות שאינה מהווה עבירת מקור לפי חוק איסור הלבנת הון וממילא לא ניתן להסגיר את המבקש בגינה לארצות הברית.

נטען כי בידי המבקש ראיות רבות כי היחסים בין השותפה לכאורה האמריקאית (להלן - ריינולדס) לבין המבקש אינם יחסים של שותפים ברשת לווי אלא שהסוכנות שייכת לריינולדס בלבד והיא משלמת דמי שכירות קבועים עבור האתר שנותן לסוכנות שלה שירותי פרסום. ראיות נוספות לכך היו עולות מחקירתם של החוקרים יוסי יקירי ודורון שמואלי לו היה בית המשפט מאפשר את זימונם. נטען כי השאלה אם המבקש היה שותף בסוכנות הלווי או מפרסם של סוכנות הלווי היא השאלה שבמרכז המחלוקת בין הצדדים.

לטענת ב"כ המבקש ככל שהמשיבה היתה טוענת כי קיימות ראיות ברמה של "אחיזה לאישום" לכך שהמבקש ביצע פעולות מעבר לפרסום סוכנות הלווי, הרי בהינתן הראיות הפוזיטיביות שיוצגו על ידי המבקש והמראות ההפך, חלה חובה על המבקשת להציג ראיות ברמה מוגברת (וטעון משפטי מפורט בעניין זה, כך על פי הבקשה, היה אמור להיות מוצג בעת הדיון).

נטען בנוסף כי מאחר והאבחנה בין עבירת פרסום לבין סרסרות מצויה אך בחוק הישראלי ולא בחוק בארצות הברית ולכן רק לפי החוק הישראלי הכספים אינם "רכוש אסור" לעניין חוק איסור הלבנת הון אך לפי החוק בארצות הברית אין כלל הבחנה כזו הרי שבית המשפט בארצות הברית כלל לא יתעניין בשאלה האם מדובר בפרסום או בשותפות כי אין כל נפקות לשאלה זו לפי החוק בארצות הברית ועל כן לא ניתן להעביר את המשימה לבדוק נושא זה לבתי המשפט בארצות הברית. על כן חובה על בית המשפט בישראל לבדוק את הסוגיה ולא רק ברמה הלכאורית (וטעון משפטי מפורט בעניין זה היה אמור להיות מוצג בעת הדיון, כך על פי הבקשה).

לטענת ב"כ המבקש החלטת בית המשפט ולפיה אינו אמור לדון בשאלת מעמדו של המבקש כשותף או כמפרסם עוד בטרם נשמע טעון סדור בעניין זה, מלמדת כי דעתו של בית המשפט נקבעה בעניין זה באופן שלילי ביותר כנגד עמדת המבקש ולכל הפחות זוהי מראית פני הדברים. לגופו מדובר בהחלטה שגויה לחלוטין מבחינה משפטית ואילו היתה ניתנת לאחר שמיעת טעון בנושא היה מקום לערער עליה. בנסיבות שנוצרו לא נותר עוד טעם להעלות עתה את הטענות והראיות בנושא ולא נותר מנוס אלא לבקש את פסילת המותב.

7. לטענת המשיבה יש לדחות את הבקשה על הסף. נטען כי "מדובר במופע נוסף להתנהלות בלתי ראויה של ב"כ המשיב בהליך זה בלשון המעטה" ואף יש מקום לשקול חיוב בהוצאות. נטען כי החלטת בית המשפט אינה מגלמת שום

עמדה בהחלטה העתידית בעתירה לגופה אלא עמדה בבקשה הנוספת שהגיש ב"כ המבקש לקבלת חומרים נוספים. עוד נטען כי הבקשה משקפת חוסר יכולת של ב"כ המבקש להשלים עם ההחלטות הקודמות בבקשה לקבלת חומרי חקירה.

8. דין הבקשה להידחות.

בהתאם לסעיף 25 לעתירת ההסגרה **העבירות** שמעשיו לכאורה של המשיב מגבשים על פי הדין הישראלי הן של **איסור הלבנת הון ואיסור עשיית פעולה ברכוש אסור**, עבירות לפי סעיפים 3(א), 3(ב) ו-4 לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000, כאשר עבירת המקור היא **סרסרות למעשה זנות**, עבירה לפי סעיף 199(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, וכן **קשירת קשר לביצוע פשע**, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

בהתאם לסעיף 9 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 "הוכח בשעת הדיון בעתירה לפי סעיף 3, כי המבוקש נתחייב **בדין על עבירת הסגרה במדינה המבקשת, או כי יש ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזאת בישראל, וכי נתמלאו שאר התנאים הקבועים בחוק להסגרתו - יכריז בית המשפט, כי המבוקש הוא בר-הסגרה**".

המבחן לתשתית הראייתית הנדרשת לצורך סעיף 9 הוא של "אחיזה לאישום" (ר' ע"פ 6003/19 **אריה גרינס נ. היועץ המשפטי לממשלה**, פסקה 17).

מובן כי בהיעדר ראיות ברמה הנדרשת לעבירות כאמור בסעיף 25 לעתירה לא ניתן להורות על הסגרתו של המבקש ואין לפרש את החלטת בית המשפט מיום 13.9.21 כקובעת אחרת.

החלטת בית המשפט מיום 13.9.21 התייחסה לבקשה לזימון עדים שלטענת ב"כ המבקש יתמכו בגירסתו כי מעמדו היה של מפרסם בלבד. מאחר והשאלה האם קיימת "אחיזה לאישום" נבחנת על פי החומר שצורף לעתירה, בקשתו של המשיב להעיד את השוטרים בעניין זה כלולה במסגרת ההלכה ולפיה אין מטרת גלוי החומרים בהליך הסגרה לאפשר ארגון פרשת ההגנה לגוף האישומים (ר' בש"פ 4264/10 היועץ המשפטי לממשלה נ. נובק, פסקה 12) ולפיכך נדחתה. כך יש לפרש את האמירה כי העניין ידון במסגרת ההליך העיקרי.

העולה מן האמור כי בית המשפט לא קבע כי האבחנה בין שותף למפרסם לא תידון במסגרת הליך זה, לפיכך בית המשפט גם לא הביע דעתו בעניין זה בהחלטה מיום 13.9.21 ואין בהחלטה האמורה כדי ללמד זאת. בית המשפט אינו סבור כי אף מראית פני הצדק מחייבת מסקנה אחרת.

לפיכך הבקשה נדחית.

הצדדים.